

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวความคิดที่ใช้เพื่อการพิจารณาเนื้อหา

การทำวิจัยเรื่องนี้มุ่งศึกษา ตัวผู้ส่งสาร หรือ ผู้ผลิต ซึ่งหมายถึง นักเขียนสตรี นั้นเอง เนื่องจากเรื่องราวทางเพศเป็นเรื่องที่ค่อนข้างปกปิดในสังคมไทย และเพศชายมีอภิสิทธิ์อย่างมากมายในเรื่องเพศ ดังนั้น เมื่อมีนักเขียนหญิงถูกสังคมคาดหวังหรือ กำหนดไว้ว่าน่าจะเขียน เรื่องรักชนวนฝัน เรื่องเพื่อฝัน หรือเรื่องชีวิตครอบครัว เขียนเรื่องราวที่มีฉาก ตัวละคร และมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีแนวคิดที่ผู้หญิงเลือกมีเพศสัมพันธ์กับใครก็ได้ อย่างเปิดเผย จึงเกิดการวิพากษ์วิจารณ์ว่าผู้หญิงเหล่านั้นเขียนเรื่องราวลักษณะนี้ได้ได้อย่างไร และทำไมเป็นผู้หญิงจึงกล้าเขียน เป็นต้น

การวิเคราะห์นักเขียนเหล่านี้จึงต้องเริ่มจากการศึกษาผลงานของผู้หญิงเหล่านั้นว่า มีลักษณะอย่างไรในด้านลีลาการเขียน การใช้ถ้อยคำ โดยเฉพาะเทคนิคการนำเสนอเรื่องราวทางเพศ ซึ่งเป็นเรื่องลับ เรื่องต้องห้าม สำหรับผู้หญิงแต่ผู้หญิงเขียนเรื่องต้องห้ามเสียเอง โดยศึกษาทฤษฎีของการประพันธ์งานเขียน

ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีของการประพันธ์งานเขียนเป็นแนวในการวิเคราะห์ความหมายในงานเขียนเรื่องทางเพศ เนื่องจาก ผลงานไม่ได้แสดงนัยโดยตรง หรือ เขียนอย่างตรงไป ตรงมา เท่านั้น แต่เป็นการสื่อสารที่มีความหมายแฝงเร้นอยู่ ต้องอาศัยการตีความจึงจะใช้ทฤษฎีของการประพันธ์วิเคราะห์เนื้อหาในงานเขียนเรื่องเพศ เพื่อให้ได้ข้อมูลพื้นฐานก่อนที่จะศึกษาผู้ผลิตหรือนักเขียนให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์โดยอาศัยกลวิธีของการประพันธ์งานเขียน

เพื่อพิจารณากลวิธีของการประพันธ์งานเขียนแนวอิโรติกของนักเขียนสตรีทั้ง 3 คน ถึงแม้งานประพันธ์จะมีรูปแบบที่เหมือนกันคือเป็นการประพันธ์แบบ ร้อยแก้ว และมีองค์ประกอบเดียวกันก็ตาม เพื่อเป็นการศึกษาระดับความเข้มข้นของการเป็นเรื่องแนวอิโรติก ความเหมือนและความแตกต่างที่นักเขียนแต่ละคนใช้กลยุทธ์การนำเสนอ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษากลวิธีของการประพันธ์เพื่อเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ทัศนคติทางเพศของนักเขียนสตรีทั้ง 3 คน โดยศึกษากลวิธีการประพันธ์ด้วยการพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. โครงเรื่อง

หมายถึง เหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ โดยทั่วไปเรื่องทางเพศมักจะไม่มีโครงเรื่องที่สลับซับซ้อน ตื่นเต้นหรือโลดโผนมากนัก สาเหตุมักจะเกิดจาก

- ความมีนเมา
- มีความต้องการทางเพศเมื่อใดนกระตุ้น
- ความผิดหวัง เสียใจ
- โดนหลอก หรือโดนปลุกปล้ำ ชื่นใจ

2. ฉาก

หมายถึง สถานที่และเวลาที่ปรากฏในงานเขียน ซึ่งนำไปสู่การเอื้ออำนวยให้เกิดอารมณ์ความต้องการที่อยากมีเพศสัมพันธ์

3. ตัวละคร

หมายถึง ลักษณะนิสัยของตัวละคร ความรู้สึกนึกคิดและอายุ ซึ่งเป็นลักษณะภายใน ถ้าหากไม่ได้แสดงออกก็จะไม่มีใครรู้ว่าคิดหรือมีความต้องการเรื่องเพศอย่างไร สตรีจะเป็นลักษณะภายนอกเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของตัวละครเรื่องทางเพศ ที่จะต้องมีสตรีระเย้ายวน ละล่ดุดตา ไม่ว่าจะเป็นตัวละครผู้หญิงหรือผู้ชาย ทำให้เพศตรงข้ามเกิดความรู้สึกทางเพศ

4. การใช้ภาษา

หมายถึง การบรรยายจากการมีเพศสัมพันธ์หรือการใช้คำแทนอวัยวะเพศ นักเขียนแต่ละคนมีกลยุทธ์ที่แตกต่างกันในการเลือกใช้คำ บางคนเลือกที่จะใช้คำอย่างตรงไปตรงมาแต่ยังไม่อยู่ในระดับหยาบ หรืออนาจาร แต่บางคนเลี่ยงโดยการใช้คำแทน

หรือใช้โวหารที่มีความหมายคลุมเครือ หรือเข้มขันต่างกันไป ทั้งนี้เพื่อขยายความ ให้ชัดเจน หรือถ่ายทอด ความรู้สึก อารมณ์ให้ลึกซึ้งมากขึ้นหรือน้อยลงตามจุด ประสงค์ของนักเขียน

การวิเคราะห์สตรีในฐานะผู้ส่งสารหรือผู้ผลิตวรรณกรรม

เป็นการศึกษาผู้ผลิตเพื่อให้ทราบลักษณะของสตรีเมื่อเปลี่ยนแปลงบทบาทจากแม่บ้านอยู่แต่ในบ้าน ทำกับข้าว เลี้ยงลูก ออกมาทำงานนอกบ้าน ถึงแม้ว่าผู้หญิงที่ออกมาทำงานนอกบ้านจะมีการศึกษาทัดเทียมกับผู้ชาย ผู้หญิงก็ยังคงถูกเอาเปรียบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องตำแหน่ง เงินเดือน หรือ การยอมรับในสังคม เพราะสังคมไทยยังคงเป็นสังคมที่ยกย่องเพศชายและเมื่อผู้หญิงมาเป็นนักเขียนก็จะประสบกับปัญหาและอุปสรรคทั้งต่อการประกอบอาชีพและหน้าที่ตามแบบแผนเดิม เช่น การเป็นแม่และเป็นภรรยา เนื่องจากสถานะภาพของผู้หญิงในเรื่องเพศค่อนข้างตายตัวมาเป็นเวลาช้านานว่าผู้หญิงโสดต้องไม่รู้เรื่องเพศ ไม่กล้าแสดงออกเพราะขาดประสบการณ์ ดังนั้นการที่ผู้หญิงออกมาพูดเรื่องเพศ หรือประสบการณ์ทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง สังคมก็มองว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี หรือเรียกร้องความสนใจจากผู้ชาย

การวิเคราะห์สตรีในฐานะผู้ส่งหรือผู้ผลิต จะทำให้ผู้วิจัยทราบปัญหา อุปสรรคของนักเขียนสตรี และทราบสาเหตุหรือแรงบันดาลใจที่ทำให้นักเขียนสตรีเขียนเรื่องทางเพศทั้ง ๆ ที่มีเรื่องอื่นที่น่าเขียน หรือมีเรื่องอื่น ๆ เขียนถึงแล้วไม่ถูกใจมิติ

1. ฐานะทางวิชาชีพของผู้หญิงในบทบาทผู้ผลิต

เป็นที่ทราบกันดีว่าผู้หญิงต้องใช้เวลาอันแสนนานเพื่อจะพิสูจน์ให้ผู้ชาย (ซึ่งมักไม่ค่อยเปิดโอกาสให้ผู้หญิงนัก) เห็นว่าผู้หญิงไม่ได้มีไว้บำบัดอารมณ์ใคร่ของผู้ชาย อยู่บ้านเลี้ยงลูก และเมื่อผู้หญิงได้ออกมาทำงานนอกบ้านและทำงานเดียวกับผู้ชายได้ ผู้หญิงก็ยังไม่ได้รับความไว้วางใจเท่าที่ควรส่วนใหญ่อุปสรรคจำกัดความสามารถโดยทางอ้อมอยู่เสมอ เช่น บางตำแหน่งให้เฉพาะผู้ชายเท่านั้น เงินเดือนของผู้หญิงน้อยกว่าผู้ชายทั้งที่ทำงานในตำแหน่งเดียวกัน โอกาสในการก้าวหน้าทางอาชีพก็มีน้อยกว่าผู้ชาย

หากพิจารณาแล้วเกือบทุกอาชีพมีความเหลื่อมล้ำอันเนื่องมาจากการแบ่งเพศ โดยเฉพาะอาชีพทางสื่อมวลชน ผู้หญิงถูกมองว่ามีศักยภาพในการทำงานน้อยกว่าผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็นข้อจำกัดทางสภาพครอบครัว หรือความคล่องตัวในการทำงานก็สู้เพศชายไม่ได้ ข้อกล่าวหาเหล่านี้ไม่ถูกต้องเสมอไป เพราะผู้หญิงที่มีความสามารถได้แสดงให้เห็นว่าเธอทำงานได้และทำได้ดีกว่าด้วย

2. ผู้ผลิตสตรีกับลักษณะเพศนิยม (Sexist)

เนื่องจากเพศหญิงเป็นเพศที่ละเอียดอ่อน มีความรู้สึกไว ช่างสังเกต ดังนั้นในบางอาชีพ ถ้าหากผู้หญิงได้ทำก็จะทำงานดีกว่าหรือสละสลวยกว่าผู้ชาย เช่น การเขียนนวนิยาย หรือเรื่องสั้น แต่ในงานเขียนจะมีการแบ่งแยกเพศ (Gender) อย่างชัดเจนว่าผู้หญิงสมควรเขียน เรื่องเพื่อฝัน ชีวิตครอบครัว หรือสิ่งสวย ๆ งาม ๆ ส่วนผู้ชายก็จะเขียนเรื่องตื่นเต้น เรื่องลึกลับ โดยเฉพาะเรื่องทางเพศ ผู้ชายมีสิทธิ์เขียนได้อย่างเต็มที่ เพราะสังคมเชื่อว่าผู้ชายย่อมต้องมีประสบการณ์ทางเพศ มากกว่าผู้หญิง ดังนั้นเมื่อนักเขียนสตรีกลุ่มหนึ่งพยายามข้ามพรมแดนที่เคยเป็นความเชื่อมาنان คือเขียนเรื่องที่ผู้หญิงไม่ควรเขียน นักวิพากษ์วิจารณ์และสังคมจึงวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง

3. ปัญหาและอุปสรรคของผู้ผลิตสตรี

3.1 ปัญหาการยอมรับความสามารถ

3.2 วิกฤติของสถานะของผู้หญิง สังคมจะคาดหวังว่าผู้หญิงใตต้องไม่มีความรู้เรื่องทางเพศและไม่กล้าแสดงออกเพราะไม่มีประสบการณ์ ดังนั้นผู้หญิงที่กล้าเขียนงานที่เกี่ยวกับเรื่องทางเพศน่าจะเป็นผู้หญิงที่จะต้องมีความประสบการณ์แล้ว หมายถึงผู้หญิงที่สมรสแล้ว และถ้าหากผู้หญิงแต่งงานแล้วและหย่าไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใดก็ตาม เมื่อเขียนเรื่องทางเพศก็จะถูกสังคมกล่าวหาว่าต้องการประชดตัวเอง หรือระบายความแค้น หรือเรียกร้องความสนใจ ทั้งนี้เนื่องจากมวลชนจะไม่แยกแยะระหว่างตัวนักเขียนกับผลงานที่เสนอ นักเขียนส่วนใหญ่มักถูกตัดสินจากผลงานที่ตนเขียนออกมา

3.3 ค่านิยมเก่า ๆ เกี่ยวกับ “ สตรี ” ที่เป็นอุปสรรคในการทำงาน

แม้ว่าสังคมสมัยใหม่จะเรียกร้องและผลักดันให้สตรีออกมาทำงานนอกบ้าน แต่ทว่าสังคมก็ไม่เคยแก้ไขทัศนคติพื้นฐานบางประการที่มีต่อสตรีเลย โดยเฉพาะสิทธิ์ในเรื่องทางเพศ ทุกยุค ทุกสมัย ผู้หญิงยังคงต้องทำหน้าที่ภรรยาและแม่ให้ดีที่สุด ส่วนผู้ชายก็ยังแสวงหาความสุขทางเพศได้ตามความพอใจ

บรรทัดฐานเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ (Sexuality Norms) และ มาตรฐานเชิงซ้อนกับบรรทัด
ฐานทางเพศ เป็นข้อห้ามและความเชื่อที่มีไว้เพื่อควบคุมพฤติกรรมทางเพศของผู้หญิง ความเชื่อ
หรือข้อห้ามอันไม่เป็นธรรมเหล่านี้ ทำให้เกิดการกำหนดให้ความสัมพันธ์ทางบทบาท ระหว่างเพศ
ชายกับเพศหญิงแตกต่างกันไปด้วย หลักเกณฑ์เหล่านี้มีขึ้นเพื่อทำให้ผู้หญิงกลัว ไม่กล้าแสดงออก
ทางเพศ เพราะความเชื่อหรือข้อห้ามเหล่านี้เปรียบเหมือนมาตรฐานที่กำหนดลักษณะผู้หญิงที่ดี
หรือไม่ดีในสังคม ถ้าผู้หญิงคนไหนสามารถปฏิบัติตามข้อห้ามหรือความเชื่อต่าง ๆ ได้อย่างเคร่ง
ครัดก็จะเป็นความภาคภูมิใจของพ่อแม่ ญาติพี่น้อง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่จะมาเลือกเธอไป
เป็นคู่ครอง แต่ในปัจจุบันความเชื่อและ ข้อห้ามต่าง ๆ ก็ได้ถูกลดบทบาทลงไปเนื่องจากคนมีการ
ศึกษาสูงขึ้น ผู้หญิงสามารถทำให้สังคมและผู้ชายยอมรับได้มากขึ้นว่าผู้หญิงไม่ใช่เพศที่ใช้บำบัด
ความใคร่เท่านั้น

เพื่อให้นักวิจัยครอบคลุม ผู้วิจัยจึงศึกษาผู้รับสารว่ามีปฏิกริยาอย่างไรกับนักเขียนสตรี
และผลงานเขียนเรื่องทางเพศโดยทำแบบสอบถามตามความคิดเห็น ทศนคติเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ
การเปิดรับข้อมูล ความรู้สึกต่อนักเขียนและผลงานเพื่อทราบว่ามีทัศนคติต่อนัก
เขียนสตรีที่เขียนเรื่องเพศอย่างไร ดูถูกหรือชื่นชม เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยที่เขียนเรื่องเพศ การศึกษา
ผู้ส่งสารช่วยให้ทราบความคิดของผู้รับสารว่าเป็นอย่างไร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรทัดฐานเกี่ยวกับเรื่องเพศ (SEXUALITY NORMS)

บรรทัดฐานในที่นี้คือการควบคุมพฤติกรรมและการแสดงออกทางเพศของผู้หญิง (ศุสิมาน นฤมล , 2530) ซึ่งผู้หญิงไม่ได้มีความหมายสูงไปกว่าการเป็นที่น่าบัดความใคร่ หรือ สนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย เพราะมีความเชื่อกันมาตั้งแต่อดีตว่า “ เรื่องเพศ (Sexuality) ก็คือแกนหลักของความไม่เสมอภาคทางเพศ ” (ศุสิมาน นฤมล อ้างถึงงานของ Mackinon ที่กล่าวไว้ใน Schur 1984 : 110) ความเชื่ออันไม่เป็นธรรมนี้ ทำให้เกิดการกำหนด ความสัมพันธ์ทางบทบาท ระหว่าง เพศชาย กับ เพศหญิงแตกต่างกันด้วย โดยทั่วไป มีดังต่อไปนี้ (รัตนาธนาพรสังสุทธิ์, 2538)

1. ความเชื่อที่ว่า ผู้ชายเป็นมนุษย์เพศที่เหนือกว่าผู้หญิง ผู้หญิงอ่อนแอกว่าผู้ชาย และเป็นเพียงทรัพย์สินสมบัติของผู้ชาย
2. ความเชื่อที่ว่า ความต้องการทางเพศของผู้ชายเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องหาทางปลดปล่อย หรือตอบสนองอย่างน่าเห็นใจ ในขณะที่ความต้องการทางเพศของผู้หญิงไม่จำเป็นจะต้องกระทำเช่นนั้น
3. ความเชื่อที่ว่า ผู้ชายชาติรีต้องมีความสามารถในเรื่องเพศ
4. ความเชื่อที่ว่า ผู้ชายมีธรรมชาติทางเพศอันร้อนแรง และมีความต้องการทางเพศมากกว่าผู้หญิง จึงสมควรจะได้รับสิทธิทางกามารมณ์มากกว่าและผู้หญิงมิได้เป็นเจ้าของร่างกายและเพศของตน (ศิริพร สโครบาเน็ค, 2527)
5. ความเชื่อที่ว่า ผู้หญิงที่ดีไม่ควรบรรลุนิติภาวะในการร่วมเพศ
6. ความเชื่อที่ว่า ผู้หญิงที่ดีไม่ควรแสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศ

จากการที่บรรทัดฐานในการควบคุมพฤติกรรมทางเพศของผู้หญิง อยู่ภายในสถาบันครอบครัวนั้น พฤติกรรมทางเพศใด ๆ ที่ออกจาก หรืออยู่นอกระบบครอบครัว ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เสียหาย และจะได้รับการประณามจากสังคม ข้อห้ามสำคัญ ๆ เกี่ยวกับเรื่องทางเพศของผู้หญิงจะได้รับการพิจารณาในรูปของกิจกรรมทางเพศ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับสถาบันครอบครัวทั้งสิ้น ข้อห้ามหลัก ๆ ที่ผู้หญิงไม่พึงปฏิบัติมีดังนี้

1. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน
2. การมีเพศสัมพันธ์นอกระบบแต่งงาน
3. การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมากกว่าหนึ่งคน

4. การมีเพศสัมพันธ์อื่น ๆ นอกเหนือการร่วมเพศปกติ เช่น การร่วมเพศทางช่องอุจจาระ หรือทางปาก
5. การมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงด้วยกัน
6. การมีเพศสัมพันธ์ของหญิงที่หย่าร้าง, หรือเป็นหม้าย

ยิ่งกว่านั้น ความคุ้นเคยใกล้ชิดกับเรื่องเพศ ความรู้ทางเพศ และทักษะทางเพศจะถูกพิจารณาว่า เป็นสิ่งน่าละอาย เป็นเครื่องหมายของความไม่บริสุทธิ์ ในขณะที่การมีประสบการณ์ทางเพศได้รับการยกย่องในเพศชาย และได้รับการประณามในเพศหญิง (Pheterson)

Guttmacher (สุปาจารย์ วิจัยโรจน์ อ้างถึงใน ศุภีมาน นฤมล, 2530) แสดงทัศนะว่า “ ในช่วงเวลาหนึ่งซึ่งความสำราญทางเพศได้รับการพิจารณาอย่างแพร่หลายว่า เป็นสิ่งผูกขาดเฉพาะผู้ชายเท่านั้น การร่วมประเวณีจึงถูกมองว่าเป็นบาปที่จำเป็นต้องมีและอนุญาตให้ผู้ชายในฐานะที่มีความต้องการทางธรรมชาติมากกว่า ผู้หญิงต้องยอมอดทนเพื่อตอบสนองสิ่งเหล่านี้ เพราะถือว่าเป็นสิ่งที่ยากจะหลีกเลี่ยง แต่สำหรับผู้หญิงที่สนุกสนานพอใจกับการร่วมเพศนั้นจะถูกพิจารณาว่าเกือบจะเป็นคนชั่วร้ายทีเดียว ” (Guttmacher อ้างถึงใน ศุภีมาน นฤมล, 2530)

มาตรฐานเชิงซ้อนกับบรรทัดฐานทางเพศ

บรรทัดฐานทางสังคม โดยเฉพาะบรรทัดฐานทางเพศมีลักษณะเป็นมาตรฐานเชิงซ้อน (Double Standard) ซึ่ง Riess (สุปาจารย์ วิจัยโรจน์ อ้างถึงใน ศุภีมาน นฤมล, 2530) หมายถึง “ การพิจารณาโดยใช้เกณฑ์อันหนึ่งประเมินพฤติกรรมของผู้ชาย และเกณฑ์อีกอันหนึ่งประเมินพฤติกรรมของผู้หญิง ทำให้ชายและหญิงถูกพิจารณาดัดสินอย่างแตกต่างกันในพฤติกรรมเดียวกัน ” ในขณะที่พฤติกรรมเดียวกันผู้หญิงเป็นผู้กระทำ จะถูกลงโทษอย่างรุนแรงทั้งจากกฎหมาย และศีลธรรม สิ่งนี้ได้สะท้อนและกำหนดรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง จึงเป็นการง่ายที่ผู้ชายจะสร้างหรือสงวนสิทธิพิเศษเกี่ยวกับเรื่องเพศไว้ในเฉพาะหมู่ผู้ชาย

กอบกุล อิงศุทานนท์ กล่าวถึง Sexist Society ไว้ในบทความ “ สงครามระหว่างเพศของทมิฬยันตี ” ว่าเนื่องจาก วัฒนธรรมที่สั่งสมกันมาผู้หญิงมีหน้าที่ให้กำเนิดบุตร ดูแลบ้านในขณะที่ผู้ชายต้องออกไปทำมาหาเลี้ยงครอบครัว ด้วยเหตุนี้ผู้หญิงจึงไม่มีโอกาสที่จะออกไปมีบทบาทในสังคมภายนอก ต้องก้มหน้ายอมรับสภาพการเป็นแม่บ้าน เพราะไม่สามารถหาเลี้ยงตัวเองได้ เนื่อง

จากไม่มีการศึกษา สังคมก็ไม่ยอมรับ ต่อมาเมื่อเศรษฐกิจตกต่ำผู้หญิงจึงมีโอกาสออกไปทำงาน
นอกบ้านและเป็นที่ยอมรับมากขึ้นแต่ก็ยังโดนเอาเปรียบเรื่องค่าแรงที่ได้รับต่ำกว่าผู้ชาย เมื่อผู้หญิง
ได้รับการศึกษาสูงมากขึ้น จนสามารถทำงานได้ทัดเทียมกับผู้ชายก็มีการเรียกรังสีสิทธิเสรีภาพมาก
ขึ้นจนเป็นผลสำเร็จแต่

....ความสำเร็จของสตรีนั้นส่วนมากเป็นรูปธรรม ส่วนทางนามธรรมแล้วลึกลงไปในจิตใจและความ
นึกคิด ผู้ชายก็ยังถือว่าเป็นเพศที่เหนือกว่ากลาย ๆ และนามธรรมนั้นก็แสดงให้เห็นกลับมากทางรูป
ธรรม ยกตัวอย่างเช่น ถ้าผู้ชายมีเมียหลายคนก็จะไม่ถูกประณามว่าอะไร แต่ถ้าผู้หญิงจะทำอย่าง
นั้นบ้างก็จะถูกตำหนิว่าเป็นยิ่งกว่า นางวันทอง หรือถ้าผู้หญิงกินเหล้า สูบบุหรี่ ก็ยังถูกมองดูอย่าง
ตำหนิขี้ขลาดและถูกหาว่ากำกััน แม้ว่าเธอผู้นั้นจะมีสติครองอยู่ก็ตาม นี่คือสังคมที่แบ่งเพศ
(Sexist Society) ซึ่งด้ามองด้วยใจที่ยุติธรรมแล้ว การตำหนิขี้ขลาดว่าดีหรือชั่วควรมองในแง่ของ
เอกัตบุคคล เพราะมนุษย์ทุกคนควรจะมีสายตาที่เป็นมนุษย์เหมือนกันดีหรือชั่วเพราะคน
นั้นเป็นเช่นนั้น ไม่ใช่ตัดสินกันด้วย เพศ...

กาญจนา แก้วเทพ ก็ได้กล่าวถึงตัวอย่างของการใช้มาตรฐานสองชั้น (Double Standard) ไว้เช่น
คุณลักษณะของ “ ความก้าวร้าว ” ถ้าหากผู้ชายใช้ความก้าวร้าว สังคมจะเรียกว่า “ มีความ
กล้าหาญ ” แต่ถ้าหากเป็นผู้หญิงที่แสดงความก้าวร้าวในลักษณะเดียวกันทุกอย่าง จะถูกเรียกว่า
“ กำกััน ” หัวมิดวิสัยสตรี ถ้าเป็นกรณีของชายเจ้าชู้ เราจะเรียกว่าเป็นคนมีเสน่ห์ แต่ถ้าเป็น
กรณีของหญิงเจ้าชู้ เราจะเรียกว่า “ สำส่อน ” หลายใจ

ศุติมาน นฤมล ได้สรุปโดยรวมว่า บรรทัดฐานทางเพศของผู้หญิง มักเกี่ยวข้องกับข้อห้ามทางเพศ
ทั้งสิ้น เพราะทั้งหมดเพื่อสนองอุดมการณ์ ความเชื่อสำคัญ ๆ ในการควบคุมร่างกาย และ เพศ
สัมพันธ์ของผู้หญิง แม้สังคมไทยจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสของวัฒนธรรมตะวันตก
ความเชื่อ และอุดมการณ์เหล่านี้มีการผันแปรไปบ้าง และมีระดับของการยอมรับและปฏิเสธ
หลากหลายขึ้น

บรรทัดฐานทั้งหมดมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันภายใต้สถาบันครอบครัว โดยมี
บรรทัดฐานเกี่ยวกับเรื่องเพศ จะเป็นตัวกำหนดและควบคุมพฤติกรรมทางเพศของผู้หญิงให้อยู่
ภายใต้สถาบันครอบครัว อันเป็นแกนสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงมีสถานภาพเป็นรอง

(ศุติมาน นฤมล, 2530)

ดังที่ได้กล่าวมาทั้งหมดในแนวทางการศึกษาการวิเคราะห์โดยใช้สัญวิทยา แนวความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอเรื่องเพศ การวิเคราะห์สตรีในฐานะผู้ส่งหรือผู้ผลิต บรรทัดฐานเกี่ยวกับเรื่องเพศ และมาตรฐานเชิงซ้อนกับบรรทัดฐานทางเพศ ทฤษฎีและแนวคิดต่าง ๆ เหล่านี้จะถูกนำมาใช้เป็นกรอบและแนวทางสำคัญในการศึกษา นักเขียนสตรีที่ผลิตผลงานการเขียนเรื่องทางเพศเพื่อเป็นแนวทางที่จะได้ทราบลักษณะของเรื่องทางเพศที่เขียนโดยนักเขียนสตรีในยุคปัจจุบัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ ได้ทำการศึกษาวิจัย เปรียบเทียบวรรณกรรมสตรีของเยอรมันกับไทย ปี 2538 เนื่องจากวรรณกรรมสตรีในช่วงศตวรรษที่ 70 ของเยอรมัน โดยส่วนรวมมีลักษณะรุนแรง ก้าวร้าวและมีความหลากหลายในด้านรูปแบบ แต่มีเนื้อหาที่สำคัญในการสร้างสำนึกของความเป็นสตรี วรรณกรรมสตรีจึงเป็นผลกระทบทางวัฒนธรรมไม่เพียงแต่ในกลุ่มประเทศยุโรปด้วยกัน แต่สามารถเห็นได้จากวรรณกรรมสตรีของไทย ในสมัยเดียวกันด้วย โดยเริ่มศึกษาตั้งแต่ค.ศ. 1970 - 1979 หรือ พ.ศ. 2513 - 2522 การศึกษาแบ่งเป็น 3 บทใหญ่ คือ การศึกษาเกี่ยวกับลักษณะวรรณกรรมสตรี การศึกษาสภาพสังคมที่มีอิทธิพล ต่อวรรณกรรมสตรีของเยอรมัน และวรรณกรรมสตรีของไทย และศึกษาตัว วรรณกรรมสตรีของเยอรมันและวรรณกรรมสตรีของไทย ในประเด็นเกี่ยวกับอัตวิสัยของสตรี จิตวิทยาของสตรี และ สิทธิสตรี

สายสมร เจยตรงการ ได้ทำการศึกษา สถานภาพทางสังคมของผู้หญิงไทย (ในช่วงปี พ.ศ. 2475 - 2493) ในนวนิยายของดอกไม้สด และ ก.สุรางคนางค์ ปี 2528

เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาวิเคราะห์ ที่ศึกษาสถานภาพทางสังคมของสตรีในช่วงเปลี่ยนแปลงการปกครอง 2475 เป็นต้นมา โดยแยกให้เห็นเป็น สถานภาพทางครอบครัวของผู้หญิง สถานภาพทางการศึกษา ซึ่งมีผลทำให้ผู้หญิง มีสถานะที่แตกต่างกับผู้ชายอย่างมาก รวมทั้ง สถานภาพทางสังคม ของผู้หญิงในชนชั้นสูง และชนชั้นกลาง

วีรวรรณ ศรีสำราญ ทำการศึกษาเรื่อง สถานภาพสตรีไทยในนวนิยายของ กฤษณา อโศกสิน (2497 - 2530) ปี 2533

เป็นการวิเคราะห์สถานภาพสตรีในสังคมไทยที่ปรากฏในนวนิยายของ กฤษณา อโศกสิน ในช่วงระยะเวลา 2497 - 2530 โดยศึกษาถึงสถานภาพ และบทบาทของสตรีทั้งในสังคม และในนวนิยายเพื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของนวนิยายกับสังคม ซึ่งจากการศึกษานวนิยายของกฤษณา อโศกสิน ในช่วงเวลาดังกล่าว จำนวน 70 เรื่อง พบว่าสถานภาพของสตรีเริ่มเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ จากที่เคยมีหน้าที่สำคัญ คือ การเป็นแม่บ้านแม่เรือน ก็เริ่มมีการศึกษาสูงขึ้น และมีบทบาททางเศรษฐกิจ และช่วง ปี 2522 - 2530 บทบาทสตรีก็หลากหลายขึ้นทั้งทางอาชีพ บทบาททางสังคม และด้านอื่น ๆ

จิตราพร ธรรมสารสุนทร ได้ทำการศึกษา ค่านิยมและทัศนคติทางเพศที่ปรากฏในนิยายสารผู้หญิง ปี 2537

เป็นการวิจัยที่ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับค่านิยมและทัศนคติทางเพศในนิยายสารผู้หญิง และวิเคราะห์ความสอดคล้อง ระหว่างเนื้อหาที่แสดงค่านิยมและทัศนคติทางเพศในนิยายสารแต่ละชื่อเรื่อง กับแนวทางในการจัดทำของผู้จัดทำ

พิมพ์ฤทัย แสงชูศรี ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความคิดของผู้หญิงในนิยายสารผู้หญิง ช่วง พ.ศ. 2500 - 2516

เป็นการศึกษาความก้าวหน้าของผู้หญิงไทยเมื่อมีโอกาสได้รับการศึกษาก็ทำให้มีโอกาสในการทำงานและแสดงความสามารถมากขึ้นโดยการออกไปประกอบอาชีพนอกบ้าน เช่น การเป็นครูพยาบาล และเป็นนักเขียน สตรีที่มีการศึกษาจึงได้รวมกลุ่มกันทำนิยายสารออกมาสำหรับผู้หญิงออกมา ซึ่งเนื้อหาในนิยายสารก็มุ่งจะให้ทั้งความรู้ในเรื่อง ความสวย ความงาม การบ้านการเรือน และความบันเทิงที่เป็นนวนิยาย และนิยายสารเหล่านั้นก็เป็นแหล่งกำเนิดนักเขียนนิยายผู้หญิงที่มีชื่อเสียงในเวลาต่อมา รวมทั้งคอลัมน์ตอบปัญหาทั้งเกี่ยวกับความรู้ทั่วไป และเรื่องครอบครัว